

tes mange Gange tjente dem ved mindre fine Midler. Det er nu en Gang et almenmenneskeligt Træk, at Folk ikke kan lide, at deres Medmennesker tjener alt for mange Penge, navnlig ikke, naar det ikke er sædvanligt for dem at tjene disse mange Penge. At den store Indkomst under en vis Situation falder dem ned i Turbanen ligesom Appelsinen i Aladdins, kan Folk ikke fordrage, og det har i høj Grad bidraget til at gøre denne Skat velset — i hvert Fald foreløbig — ude i Publikum. Jeg vil ogsaa sige, at hvis det virkelig var Skattens Virkning, vilde den efter min Mening være den mest berettigede, den mest forsvarlige af samtlige de foreslaaede Skatter. Der er noget overmaade berettiget i det Ræsonnement, at naar et Samfund skal bære nye af Staten paalagte Byrder, som til Dels skyldes de vanskelige Tider med Arbejdsløshed, Dyrtid o. s. v., der hidrører fra Krigssituationen, er der ingen, som er nærmere til at bære disse Byrder end de, der netop har Fordel af Krigssituationen, de, hvem Krigssituationen saa langt fra har slaaget Saar, at den tværtimod har givet dem en uanet og uventet Velstand. Det er klart, at dette Ræsonnement gælder ikke blot for dem, som man antager har kunnet ved mindre fine Midler erhverve en betydelig Indkomst under Krigen, men ogsaa for den Forretningsmand, der fuldkommen har holdt sig paa den sikre Side baade af de borgerlige Love og af Moralen og blot har benyttet den forretningsmæssige Konjunktur, der tilbød sig, hvilket er en ærlig Sag. Ogsaa om ham gælder det, at han har haft en Fordel, som han ikke vilde have haft uden Krigen.

Vanskeligheden ligger blot i at udfinde, hvem der har haft en saadan Krigsfortjeneste, og udfinde Størrelsen af denne. Det sidste er endda vanskeligere end det første. Det gjorde Ministeren ogsaa rigtigt opmærksom paa, han er egentlig uden Skyld i, naar Lovforslaget alligevel er blevet betragtet som et Lovforslag, der skulde ramme disse specielle Krigsindtægter. Ministeren har i sin Forelæggelsestale meget klart gjort Rede for, at det kunde han ikke garantere. Lovforslaget skulde ramme de Folk, der havde været heldige i 1914, som havde haft særlige gode Indtægter i det Aar, men om det var paa Grund af Krigen eller af andre Grunde, kunde man ikke skelne imellem, det indrømmede Ministeren fuldt ud i sin Forelæggelsestale. Han har heller ikke i sit Lovforslag gjort mindste Forsøg paa at udfinde den Del af

Indtægten, der særlig skyldes Krigssituationen. Lovforslaget nøjes med at slaaned paa enkelte Personer og Aktieselskaber med en vis Indtægt, der i 1914 af forskellige Grunde, delvis ogsaa paa Grund af Krigssituationen, har haft mere at leve af end i 1912—13. Men i mangfoldige Tilfælde, maaske i de fleste Tilfælde, vil denne Skat ramme Folk, hvis Merindtægt intet har haft med Krigen at gøre. Den vil ofte ramme saadanne, der har haft direkte Tab af Krigen. Lad os f. Eks. tænke os, at en Mand har haft daarligere Aar i 1912 og i 1913, har haft Tab i sin Forretning, maaske har maattet indløse Kautionsforpligtelser, hvorved hans Indtægt er gaaet langt ned under det normale. Men i de 7 første Maaneder af 1914 er hans Indtægt naaet op noget over det normale, og han er derved kommet op paa den skattepligtige Difference. Maaske er han kommet op paa den, selv om hans Indtægt i de 7 Maaneder ikke har været over det normale. Han rammes da, skønt hans Indtægt i de første 7 Maaneder af 1914 i Virkeligheden ikke kan erstatte det Tab, han har lidt ved sin Mindreindtægt de to foregaaende Aar, og skønt hans Forretning maaske kommer til at staa helt eller delvis stille fra det Øjeblik, Krigen udbryder. Og saaledes kan der nævnes en Række Eksempler, hvor Skatten rammer uligeligt og maaske netop dem, der har haft Fortrød af Krigen. Dertil kommer saa, at det kun bliver den tilfældige Del af Krigsindtægten, som falder i 1914, der beskattes, medens den Del, der falder i den følgende Tid, ikke rammes. I mange Tilfælde, og det gælder navnlig Aktieselskaber, vil Krigsindtægten, hvis der overhovedet har været nogen, først falde i Aaret 1915, og det vil ogsaa gælde for mange Privatpersoner. Den Indtægt, som de kunde have af Krigen, vil kunne falde paa et senere Tidspunkt, i et Aar, hvor Indtægten ikke kommer i Betragtning ved Beregning af Skatteindtægten for Skatteaaret 1915—16.

Jeg tror nu ikke, det vilde være umuligt at naa en mere rationel Form end den, Ministeren har foreslaaet, en Form, hvor man dog i alt Fald har søgt at ramme det, som der er Rimelighed for at ramme. Jeg indrømmer, at en selvstændig Undersøgelse af, hvad der er Krigsindtægt og hvad ikke, og af, hvor stor en Højde denne Krigsindtægt har haft, er ikke i stor Udstrækning mulig for Skattemyndighederne. Men hvad man kunde gøre, fore-